

Ölüm Sizi Bulur Yüksekçe Yerdeki Şatolarda Olsanız Bile

– fuatturker · 07 Ocak 2012

Bütün insanlar Yüce Allah'ın belirlediği kadar ömür sürer ve yine O'nun belirlediği bir zamanda ölürlər. İnsanın yaşamındaki tek kesin gerçek ölümdür. Kur'an'ın, "Her nerede olursanız, ölüm sizi bulur; yüksekçe yerlerde tahkim edilmiş şatolarda olsanız bile..." (Nisa Suresi, 78) ayetiyle haber verdiği gibi, her insan belirlenmiş gün geldiğinde ölüm gerçeğiyle buluşur.

İnsanlar genellikle ölüm düşüncesinden ve ölümden söz etmekten kaçınırlar. Ölümü kendilerinden uzak görür, kendilerince 'iç karartıcı' olan bu konu açıldığında sözü değiştirirler. Günlük işlerine ve geleceğe dair planlar yaparlar; öncelikleri bunlardır. Oysa yaşamayı düşündükleri gelecek, onlar için hiç gelmeyebilir. Her an dünyadaki yaşamları sona erebilir. Genç ya da yaşlı, hasta ya da sağlıklı, her insan ölüme aynı yakınlıkta, aynı uzaklıktadır.

Söz konusu kimseler bir ölüm haberi aldıklarında ya da sevdikleri birinin ölümü karşısında, birkaç gün ölümden söz eder, sonra eski gaflet içindeki yaşamlarına geri dönerler. Oysa ölüm, yaşamı boyunca insana kendini hatırlatır. Bazı insanlar için bu hatırlatmalar fayda verir; kendisini tekrar gözden geçirerek, yaşamını ve önceliklerini yeniden düzenlemesi gerektiğini anlar. Ancak birçok insan, kalplerinin ve gözlerinin önündeki gaflet perdesi nedeniyle, bu hatırlatmalardan ders çıkarıp öğüt almaz.

Oysa Allah, insanın gururunu ezecek her şeyi yaratmıştır. Bedeni sürekli bakım ister; bakmadığında perişan olur. Kadın ya da erkek; sabah, akşam, gün içinde onlarca acizliğini görür ancak buna rağmen kişinin enaniyeti kırılmaz. Ya da önemli bir hastalığa yakalanır; "ben güçlüyüm, bunu da yenerim." der, etkilenmez. Tedavi masrafları ile gururlanır. Hatta çok pahalıya satın aldığı aile mezarlığını övünerek anlatır. Kendisini mezara hazırlayacağı yerde, kendisine mezar hazırlar.

Kimi yaşlanıp ölüme iyice yaklaştığı halde, hiç telaşa kapılmaz, akılsızca bir rahatlıkla ölümü bekler. Her insanın nasılsa öleceğini, bunun doğal bir şey olduğunu düşünür. Bu kişiler için ölüm, derin bir uykudur; huzur ve sakinlik, sonsuz rahattır. Ölen kişinin arkasından söyledikleri, "ebedi istirahatgahına gönderildi" ya da "ebedi karargahına defnedildi" gibi sözler de bu çarpık görüşleri nedeniyledir. Oysa ölen insanın ebedi karargahı, kazandıklarının karşılığı olarak yurt edineceği sonsuz cehennem ya da cennettir:

Şüphesiz o, ne kötü bir karargah ve ne kötü bir konaklama yeridir." (Furkan Suresi, 66)

Orada ebedi olarak kalıcıdır; o, ne güzel bir karargah ve ne güzel bir konaklama yeridir. (Furkan Suresi, 76)

Ve bir gün bu kişiler ölümle birlikte tam da ebedi uykuya dalacaklarını zannettikleri anda gerçeği görürler. Gelen ölüm melekleri, onları bekleyen azabın ilk habercileridir. "... melekler, yüzlerine ve arkalarına vura vura" alırlar. (Muhammed Suresi, 27) Anlarlar ki; ölüm bir son değil, kendileri için azapla dolu bir yaşamın başlangıcıdır.

"Yoksa kötülöklere batıp-yara alanlar, kendilerini iman edip salih amellerde bulunanlar gibi kılacağımızı mı sandılar? Hayatları ve ölümleri bir mi (olacak)? Ne kötü hüküm veriyorlar. (Casiye Suresi, 21) ayetiyle bildirildiği üzere, müminin ölüm anı inkarcıdan tamamen farklıdır. Gelen ölüm melekleri, mümine hiçbir rahatsızlık vermeden güzellikle canını alırlar. Mümin, canının alınış şeklinden, yaşayacağı olayların zincirleme olarak güzel gideceğini anlar.

Ölümle birlikte insanın dünyaya dair görüntüsü değişir, Kur'an'ın "Eyvahlar bize, uykuya-bırakıldığımız yerden bizi kim diriltip-kaldırdı? Bu, Rahman (olan Allah)ın va'dettiğidir, (demek ki) gönderilen (elçi)ler doğru söylemiş". (Yasin Suresi, 52) ayetinin bildirdiği gibi, insan adeta flu rüyadan net olan gerçek dünyaya geçer gibi sonsuz hayatına geçiş yapar. Peygamberimiz (sav) de, "insanlar uykudadır, ölümle uyanırlar" buyurur ve bu gerçeğe dikkat çeker.

Peygamberimiz(sav) ölüm konusunda ayrıca "ölmeden önce ölü" buyurur. Ne anlama gelir ölmeden ölmek?..

Ölmeden önce ölmek insanın kusursuz imtihan mekanı olan dünyanın çekici süslerine aldanmayıp, ölümü sürekli hatırında tutarak sonsuz ahiret yaşamı için hazırlanması, bu gerçeklere göre yaşamasıdır. İnsanın ölümle birlikte gerçekleri gördüğünde, yapmadığı için pişmanlık duyacağı her şeyi yaşarken yapmasıdır. Yaptığı için ahirette pişmanlık duyacağı şeyleri de yaşarken yapmamasıdır; insanın dünyadan geçmesidir. Bunu yaşayabilen iman sahipleri kesin bilgiyle iman eden, dünya hayatına karşılık ahireti satın alan ve Allah'ın sınırlarını koruyanlardır. İmanı kalplerine tam olarak yerleştirememiş kimseler ise - Kur'an'ın ifadesiyle- dini bir ucundan yaşarlar; onlar ahireti verip dünya hayatını satın alanlardır.

Dünyayı gerçek sanıp aldanan, ölümü düşünmeyen gaflet içindeki kişiler, ahirette dönüşü olmayan bir pişmanlık yaşarlar. Yaşamları boyunca bağlandıkları, peşinden koştukları ve asla kaybolmayacağını zannettikleri her şeyin birer birer yok olduğunu gördüklerinde yıkıma uğrarlar. Şimdi artık dünyadaki azgınlık ve enaniyetlerinden eser yoktur; başlar öne eğilmiştir:

Suçlu-günahkarları, Rableri huzurunda başları öne eğilmiş olarak: "Rabbimiz, gördük ve işittik; şimdi bizi (bir kere daha dünyaya) geri çevir, salih bir amelde bulunalım, artık biz gerçekten kesin bilgiyle inananlarız" (diye yalvaracakları zamanı) bir görsen. (Secde Suresi, 12)

Hayatları ve ölümleri bir olmayan ateş halkı ile cennet halkının, sonsuz yaşamları da kuşkusuz bir olmaz.

Cennet halkı, nankörlerin aksine cennette de Rabb'lerine hamd eder ve şöyle derler:

"Bize olan vaadinde sadık kalan ve bizi bu yere mirasçı kılan Allah'a hamd olsun ki, cennetten dilediğimiz yerde konaklayabiliriz. (Salih) Amellerde bulunanların ecri ne güzeldir. (Zümer Suresi, 74)